

Սեղանին առջեւ, գրիչ դեռ ձեռին՝
 Որ խղիւմբսանքի խայթի մը նըման
 Կը խորսուողուէր մութերու սրտին,
 Ինկած էր անւարժ Հայրսպետն Հայոց
 Քունուլն երկնային,
 Իր դէմին վրայ վառամասկ մ'ինչպէս
 Կը հանգչէր մահուան
 Փառքն անհերքելի:

ԵՂԻՎԱՐԴ

(Վերջ՝ 3)

Զ Ն Յ Լ Ե Զ Ո Ւ Ն

(Ս. Մեսրոպի ծննդեան 1600ամեակին առթիւ)

Հայ լեզուն մեր հայրերէն մեզ՝ կտակուած սուրբ ասանդ,
 Անով խօսէ ու երգէ ու աղօթէ մանուանդ:

Այն յարկին տակ ուր հնչէ հայցը բարբառն հայեցի,
 Ներկայ է հոն անպայման օրհնութիւնը Մաշտոցի:

Եղբայր հայուն հետ խօսիս 'թէ դուն լեզուով Մեսրոպեան,
 Գիտցած եղիր, քու նախնեաց հոգիները պիտ' խայտան:

Բայց «բարի լոյս»ըդ եղաւ 'թէ *կուս մօրնիկ* կամ *պօլ ժուր*,
 Անոնց անէծքը, ո՛վ հայ, հեղ պիտ' այլէ իբրեւ հուր:

Հայ լեզուն զանձ անուպառ, սերունդներու արեան գին,
 Անով միայն մեր պապերն բացին դռներն երկնին:

Հայ լեզուն զանձ սրբազան, սյանէ՛ զայն յար սրտիդ մօս,
 Ու թող անկէ ո՛չ մէկ բառ մնայ քեզի անծանօթ:

'Թէ չես գիտեր մայր-լեզուդ, ո՛րքան ըլլաւ ազգասէր,
 Կրօնք, սրբութիւն դաւանիս 'թէ իսկ ամէն բանէ վեր,

Որքան բարձունք գոյն կտես, աշխարհ տայ քեզ ի՛նչ արժէք,
 Հաւ մարդ կրնաս ըլլալ դուն, բայց տալար հալ մը երբեք:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ